

ΣΤΗ ΒΡΑΧΕΙΑ ΛΙΣΤΑ ΓΙΑ ΤΟ WOMEN'S PRIZE FOR FICTION 2022

MEG MASON

ΟΛΑ
ΘΑ ΠΑΝΕ ΚΑΛΑ...
'Η ΚΑΙ ΟΧΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Μετάφραση: Στέργια Κάββαλου

Σε έναν γάμο λίγο μετά τον δικό μας, ακολούθησα τον Πάτρικ ανάμεσα στο πυκνό πλήθος της δεξίωσης καθώς πήγαινε σε μια γυναίκα που στεκόταν μόνη της.

Μου είπε ότι, αντί να την κοιτάζω κάθε πέντε λεπτά και να νιώθω άσχημα, καλύτερα να πήγαινα από εκεί και να της έκανα ένα κομπλιμέντο για το καπέλο της.

«Ακόμα κι αν δεν μου αρέσει;»

«Προφανώς, Μάρθα. Τίποτα δεν σου αρέσει. Έλα τώρα» είπε.

Η γυναίκα δέχτηκε το καναπεδάκι από τον σερβιτόρο και μας πρόσεξε την ώρα που το έβαζε στο στόμα της, συνειδητοποιώντας την ίδια στιγμή ότι δεν θα μπορούσε να το φάει με τη μία. Όσο πλησιάζαμε, κατέβαζε το σαγόνι της και προσπαθούσε να κρύψει την προσπάθειά της να το βάλει όλο μέσα στο στόμα της, μετά να το βγάλει, με το άδειο ποτήρι και με το απόθεμα από μικρές χαρτοπετσέτες στο άλλο. Αν και ο Πάτρικ καθυστέρούσε τον πρόλογό του, εκείνη απάντησε κάτι που κανένας από τους δυο μας δεν κατάλαβε. Επειδή φαινόταν να ντρέπεται πολύ, ξεκίνησα να μιλάω λες και κάποιος μου είχε δώσει περιθώριο ενός λεπτού για να αναπτύξω το θέμα «γυναικεία καπέλα».

Η γυναίκα κουνούσε διαδοχικά το κεφάλι της και, μόλις μπόρεσε, μας ρώτησε πού μέναμε και τι κάναμε στη ζωή μας, κι αν είχε δίκιο στην υπόθεσή της ότι ήμασταν παντρεμένοι, πόσο καιρό ήμασταν και πώς πρωτογνωριστήκαμε· η ποσότητα και η ταχύτητα των ερωτήσεών της είχαν σκοπό να αποστρέψουν την προσοχή από το μισοφαγωμένο πράγμα που τώρα καθόταν σε μια λαδωμένη χαρτοπετσέτα μες στη γυρισμένη της παλάμη. Όσο μιλούσε, έριχνε κλεφτές ματιές δίπλα μου να βρει κάπου να το βάλει. Όταν τελείωσα, είπε ότι μάλλον δεν με κατάλαβε όταν είπα ότι ο Πάτρικ κι εγώ στην ουσία δεν γνωριστήκαμε, αλλά ότι «απλώς εκείνος ήταν πάντα εκεί».

Γύρισα από την άλλη για να παρατηρήσω τον άντρα μου, που εκείνη τη στιγμή προσπαθούσε να ψαρέψει ένα αόρατο αντικείμενο από τα γυαλιά του με ένα μόνο δάχτυλο, μετά ξανακοίταξα τη γυναίκα και είπα ότι ο Πάτρικ ήταν κάτι σαν τον καναπέ που είχες στο σπίτι που μεγάλωσες. «Η ύπαρξή του ήταν απλώς ένα γεγονός. Ποτέ δεν αναρωτήθηκες από πού ήρθε, επειδή δεν μπορείς να θυμηθείς να μη βρίσκεται εκεί. Ακόμα και τώρα, αν είναι ακόμη εκεί, κανείς δεν θα το κάνει θέμα».

«Αν και, υποθέτω» συνέχισα καθώς η γυναίκα δεν ξεκίνησε να λέει κάτι «αν πειστείς, μπορείς να παραθέσεις όλα του τα ελαττώματα. Και τις αιτίες τους».

Ο Πάτρικ είπε ότι αυτό ήταν η άβολη αλήθεια. «Η Μάρθα θα σας έδινε σίγουρα έναν κατάλογο με τα ελαττώματά μου».

Η γυναίκα γέλασε, μετά κοίταξε γρήγορα την τσάντα που κρεμόταν από τον πήχη της με το λουράκι της, λες και ζύγιζε τα προτερήματά της ως δοχείου.

«Μάλιστα, ποιος θέλει κι άλλο ποτό;» Ο Πάτρικ με έδειξε και με τους δύο δείκτες και πίεσε αόρατες σκανδάλες με τους αντίχειρές του. «Μάρθα, ξέρω ότι δεν θα πεις όχι». Έδειξε το ποτήρι της γυναίκας και εκείνη τον άφησε να το πάρει. Μετά είπε: «Θέλεις να πάρω κι αυτό;». Του χαμογέλασε και φάνηκε σαν να ήταν έτοιμη να κλάψει την ώρα που εκείνος την απάλλαξε από το καναπεδάκι.

Μόλις έφυγε, εκείνη είπε: «Πρέπει να νιώθεις πολύ τυχερή που είσαι παντρεμένη με έναν τέτοιον άντρα». Απάντησα καταφατικά και σκέφτηκα να της εξηγήσω τα αρνητικά του να είσαι παντρεμένη με κάποιον που όλοι νομίζουν ότι είναι καλός, όμως τελικά τη ρώτησα από πού αγόρασε το φανταστικό της καπέλο και περίμενα τον Πάτρικ να επιστρέψει.

Ο καναπές είχε γίνει η απάντηση πασπαρτού στην ερώτηση για το πώς γνωριστήκαμε. Το κάναμε επί οκτώ χρόνια, με μερικές παραλλαγές. Ο κόσμος πάντα γελούσε.

Υπάρχει ένα GIF που λέγεται «Ο πρίγκιπας Ουίλιαμ ρωτά την Κέιτ αν θέλει κι άλλο ποτό». Η αδερφή μου μου το είχε στείλει σε μήνυμα κάποτε, λέγοντάς μου «Κλαίω!». Είναι σε κάποια δεξίωση. Ο Ουίλιαμ φοράει σμόκιν. Κάνει νόημα στην Κέιτ, που είναι απέναντι στο δωμάτιο, μιμείται το αναποδογυρισμένο ποτήρι, μετά τη δείχνει με το δάχτυλο.

«Αυτό που τη δείχνει» είχε πει η αδερφή μου. «Πόσο Πάτρικ όμως».

«Να του έμοιαζε κιόλας» της είχα απαντήσει.

Μου είχε στείλει το *emoji* με τα γουρλωμένα μάτια, ένα ποτήρι σαμπάνιας και ένα δάχτυλο που δείχνει.

Τη μέρα που μετακόμισα πίσω στους γονείς μου, το ξαναβρήκα. Το έχω δει πέντε χιλιάδες φορές.

Την αδερφή μου τη λένε Ίνγκριντ. Είναι δεκαπέντε μήνες μικρότερή μου και παντρεμένη με έναν άντρα που γνώρισε όταν έπεσε κάτω μπροστά από το σπίτι του, την ώρα που εκείνος έβγαζε έξω τα σκουπίδια. Είναι έγκυος στο τέταρτο παιδί της. Όταν μου έστειλε μήνυμα για να μου πει ότι είναι πάλι αγόρι, έστειλε το *emoji* με τη μελιτζάνα, τα κεράσια και το ανοιχτό ψαλίδι. Είπε: «Ο Χάμις στην κυριολεξία δεν το κόβει».

Όταν μεγαλώναμε, ο κόσμος νόμιζε ότι ήμασταν δίδυμες. Θέλαμε τόσο πολύ να ντυνόμαστε ίδια, όμως η μητέρα μας αρνιόταν. Η Ίνγκριντ έλεγε «Γιατί δεν μπορούμε;».

«Επειδή θα νομίζουν ότι είναι δική μου ιδέα» απάντησε και κοίταξε τριγύρω στο δωμάτιο όπου βρισκόμασταν τότε. «Τίποτα απ' όλα αυτά δεν είναι δική μου ιδέα».

Αργότερα, όταν είχαμε μπει και οι δύο για τα καλά στην εφηβεία, η μητέρα μας μας είπε ότι, αφού η Ίνγκριντ είχε προφανώς το μεγαλύτερο στήθος, μπορούσαμε μόνο να ελπίζουμε ότι εγώ θα είχα το μεγαλύτερο μυαλό. Τη ρωτήσαμε ποιο ήταν το καλύτερο. Είπε ότι το καλύτερο είναι ή να τα έχεις όλα ή τίποτα. Το ένα χωρίς το άλλο αποβαίνει σίγουρα μοιραίο.

Η αδερφή μου κι εγώ ακόμη μοιάζουμε. Τα σαγόνια μας

είναι ομοίως πολύ τετράγωνα, όμως σύμφωνα με τη μητέρα μας με κάποιον τρόπο περνάνε. Τα μαλλιά μας έχουν την ίδια τάση να μπερδεύονται, γενικά ήταν πάντα μακριά, και είχαν το ίδιο ξανθωπό χρώμα, μέχρι τη μέρα που έκλεινα τα τριάντα εννιά και συνειδητοποίησα το πρωί ότι δεν μπορούσα να εμποδίσω τα σαράντα από το να έρθουν. Το απόγευμα, τα έκοψα στο μήκος του πολύ τετράγωνου σαγονιού, μετά πήγα σπίτι και τα έκανα πλατινέ με βαφή από το σουπερμάρκετ. Η Ίνγκριντ ήρθε από εκεί όταν το έκανα και χρησιμοποίησε την υπόλοιπη. Και οι δυο μας παιδευτήκαμε να διατηρήσουμε το χρώμα, η Ίνγκριντ είπε ότι θα ήταν πιο εύκολο αν είχε κάνει ένα ακόμα παιδί.

Ήξερα από τότε που ήμουν μικρή ότι, αν και είμαστε τόσο ίδιες, ο κόσμος θεωρεί ότι η Ίνγκριντ είναι πιο όμορφη από μένα. Το ανέφερα κάποτε στον πατέρα μου. Είπε: «Μπορεί να κοιτάζουν πρώτα εκείνη. Εσένα όμως θέλουν να σε κοιτάζουν για περισσότερη ώρα».

Στο αυτοκίνητο, ενώ γυρίζαμε από το τελευταίο πάρτι στο οποίο πήγαμε με τον Πάτρικ, είπα: «Όταν κάνεις αυτό με το δάχτυλο που δείχνει, με κάνεις να θέλω να σου ρίξω με αληθινό όπλο». Η φωνή μου ήταν ξερή και κακιά και τη μίσησα – μαζί και τον Πάτρικ όταν είπε «Τέλεια, ευχαριστώ» χωρίς κανένα συναίσθημα.

«Δεν εννοώ στο πρόσωπο. Περισσότερο κάτι σαν προειδοποιητική βολή στο γόνατο ή κάπου που δεν θα σε εμπόδιζε μετά από το να πας στη δουλειά».

Είπε ότι καλά που το έμαθε και έβαλε τη διεύθυνσή μας στο *Google Maps*.

Μένουμε στο ίδιο σπίτι στην Οξφόρδη εδώ και εφτά χρόνια. Το επισήμανα. Δεν είπε τίποτα και εγώ κοίταξα προς το μέρος του στη θέση του οδηγού, περιμένοντας ήρεμα να ξεκολλήσουμε από την κίνηση. «Τώρα κάνεις αυτό με το σαγόνι σου».

«Το ξέρω, Μάρθα. Τι λες να μην ξαναμιλήσουμε μέχρι να φτάσουμε σπίτι;» Πήρε το τηλέφωνό του από τον βραχίονα και το έβαλε σιωπηλά μέσα στο ντουλαπάκι του αυτοκινήτου.

Είπα κάτι ακόμα, μετά έγχειρα μπροστά και άνοιξα τη θέρμανση στο τέρμα. Μόλις η ατμόσφαιρα μέσα στο αυτοκίνητο έγινε αποπνικτική, την έκλεισα και κατέβασα τελείως το παράθυρο. Είχε πιάσει πάγο και έκανε έναν θόρυβο γδαρσίματος όταν κατέβαινε.

Το λέγαμε μεταξύ μας σαν αστείο, ότι εγώ πάντα πηγαίνω από το ένα άκρο στο άλλο, ενώ εκείνος ζει όλη του τη ζωή στη μεσαία λωρίδα. Πριν βγω είπα: «Το πορτοκαλί φως είναι ακόμη αναμμένο». Ο Πάτρικ μού απάντησε ότι είχε σκοπό να βάλει λάδια την επόμενη μέρα, έσβησε τη μηχανή και μπήκε μέσα στο σπίτι χωρίς να με περιμένει.

Νοικιάσαμε το σπίτι με συμβόλαιο βραχυπρόθεσμης μίσθωσης, σε περίπτωση που τα πράγματα δεν πήγαιναν καλά κι εγώ ήθελα να γυρίσω πίσω στο Λονδίνο. Ο Πάτρικ είχε προτείνει την Οξφόρδη επειδή εκεί πήγε πανεπιστήμιο

και νόμιζε ότι, σε σύγκριση με άλλα μέρη, στα προάστια της χώρας καταγωγής μας, θα μου ήταν πιο εύκολο να κάνω φίλους. Ανανεώσαμε τη μίσθωση για έξι μήνες δεκατέσσερις φορές, λες και ανά πάσα στιγμή τα πράγματα θα μπορούσαν να μην πάνε καλά.

Ο εκμισθωτής μάς είπε ότι ήταν ένα σπίτι για στελέχη, σε ένα συγκρότημα για στελέχη, κι ότι γι' αυτό ήταν τέλειο για εμάς – παρόλο που κανείς από τους δυο μας δεν είναι στέλεχος. Ο ένας είναι σύμβουλος γιατρός στη μονάδα εντατικής θεραπείας. Ο άλλος γράφει μια αστεία στήλη για το φαγητό στο περιοδικό *Waitrose* και πέρασε μια περίοδο όπου γκούγκλαρε «*Priory Clinic** πόσα για μια νύχτα;» όταν ο άντρας της ήταν στη δουλειά.

Το ότι ήταν για στελέχη φαινόταν, σε υλικό επίπεδο, στις εκτάσεις γκριζομπέζ μοκέτας και στην πληθώρα ασυνήθιστων πριζών, και σε προσωπικό επίπεδο, στη μόνιμη αίσθηση ανησυχίας όποτε ήμουν εκεί μόνη. Το αποθηκάκι στον πάνω όροφο ήταν ο μόνος χώρος που δεν με έκανε να νιώθω ότι κάποιος ήταν πίσω μου, επειδή ήταν μικρό και είχε έναν πλάτανο έξω από το παράθυρό του. Το καλοκαίρι έκρυβε τη θέα των πανομοιότυπων σπιτιών για στελέχη στην απέναντι μεριά του αδιεξόδου. Το φθινόπωρο, νεκρά φύλλα έμπαιναν μέσα και απλώνονταν στο χαλί. Η αποθήκη ήταν το μέρος όπου δούλευα, αν και, όπως συχνά μου υπενθύμιζαν διάφοροι άγνωστοι σε κοινωνικές

* *Priory Clinic*: Κλινική στη Μεγάλη Βρετανία που αναλαμβάνει κυρίως διασημότητες, ειδικευμένη στην αντιμετώπιση εξαρτήσεων από ουσίες. (Σ.τ.Ε.)

συναντήσεις, το γράψιμο είναι κάτι που μπορώ να κάνω απ' οπουδήποτε.

Ο επιμελητής της αστείας στήλης μου για το φαγητό μού έστελνε σημειώσεις λέγοντας «μη βάλεις αυτή την αναφορά» και «αναδιατύπωσε αν μπορείς». Χρησιμοποιούσε την «Παρακολούθηση Αλλαγών*». Πάτησα «Δέχομαι, Δέχομαι, Δέχομαι». Αφού έβγαλε όλα τα αστεία, ήταν πια απλώς μια στήλη για το φαγητό. Σύμφωνα με το *LinkedIn*, ο επιμελητής μου γεννήθηκε το 1995.

Το πάρτι από το οποίο ερχόμασταν ήταν για τα τεσσαρακοστά μου γενέθλια. Ο Πάτρικ το οργάνωσε επειδή του είχα πει ότι δεν ήμουν στην κατάλληλη φάση να το γιορτάσω.

«Πρέπει να πάμε κόντρα στη μέρα» είπε.

«Πρέπει;»

Ακούγαμε ένα *podcast* στο τρένο κάποτε και μοιραζόμασταν τα ίδια ακουστικά. Ο Πάτρικ είχε κάνει το φούτερ του μαξιλάρι για να μπορώ να ακουμπάω το κεφάλι μου στον ώμο του. Μιλούσε ο Αρχιεπίσκοπος του Καντέρμπουρι στην εκπομπή *Desert Island Discs***. Έλεγε την ιστορία για

* *Track Changes* (Παρακολούθηση Αλλαγών): δυνατότητα του *Word* που σου επιτρέπει να βλέπεις τις αλλαγές που γίνονται σε κάποιο έγγραφο. (Σ.τ.Μ.)

** *Desert Island Discs*: Ραδιοφωνικό πρόγραμμα στο *BBC Radio 4*. (Σ.τ.Μ.).

το πώς έχασε το πρώτο του παιδί σε αυτοκινητικό πολύ καιρό πριν.

Ο παρουσιαστής τον ρώτησε πώς το αντιμετωπίζει πλέον. Εκείνος είπε ότι, σε κάθε επέτειο του θανάτου της, Χριστούγεννα ή γενέθλιά της, είχε μάθει ότι πρέπει να πηγαίνεις κόντρα στη μέρα, «για να μη σου επιτεθεί εκείνη».

Ο Πάτρικ γαντζώθηκε από αυτή τη θεωρία. Άρχισε να τη λέει συνεχώς. Την είπε όταν σιδέρωνε το πουκάμισό του πριν από το πάρτι. Εγώ ήμουν στο κρεβάτι μας και έβλεπα *Bake Off** στο λάπτοπ μου, ένα παλιό επεισόδιο που είχα ξαναδεί. Ένας διαγωνιζόμενος παίρνει το *baked Alaska*** κάποιου άλλου και αυτό λιώνει στη φόρμα. Έγινε πρωτοσέλιδο στις εφημερίδες: ένας σαμποτέρ στη σκηνή του *Bake Off*.

Η Ίνγκριντ μου έστειλε μήνυμα όταν πρωτοπαίχτηκε. Είπε ότι βάζει το χέρι της στη φωτιά ότι το *baked Alaska* το έβγαλαν επίτηδες. Εγώ είπα ότι δεν ήμουν σίγουρη. Μου έστειλε όλα τα *emojis* με τούρτες και ένα περιπολικό.

Αφού τελείωσε το σιδέρωμα, ο Πάτρικ ήρθε και κάθισε σχεδόν δίπλα μου στο κρεβάτι και με κοίταζε να παρακολουθώ. «Πρέπει να...»

Πάτησα το *space*. «Πάτρικ, πραγματικά δεν νομίζω ότι πρέπει να ακούσουμε τον Αρχιεπίσκοπο του πώς το λένε σε αυτή την περίπτωση. Γενέθλια έχω μόνο. Δεν πέθανε και κανείς».

* *Bake Off*: τηλεοπτικός διαγωνισμός ζαχαροπλαστικής με ερασιτέχνες ζαχαροπλάστες. (Σ.τ.Μ.)

** *Baked Alaska*: πρωτότυπο και ιδιαίτερο γλυκό με παγωτό και επικάλυψη μαρέγκα. (Σ.τ.Μ.)

«Απλώς προσπαθούσα να είμαι θετικός».

«Εντάξει». Ξαναπάτησα το *space*.

Ύστερα από λίγο, μου είπε ότι ήταν σχεδόν παρά τέταρτο. «Μήπως να αρχίσεις να ετοιμάζεσαι; Θα ήθελα να φτάσουμε πρώτοι εκεί, Μάρθα».

Έκλεισα τον υπολογιστή. «Μπορώ να φορέσω αυτά που φοράω;» Κολάν, μια πλεκτή, χρωματιστή ζακέτα. Δεν θυμάμαι τι φορούσα από μέσα. Σήκωσα το βλέμμα και είδα ότι τον πλήγωσα. «Συγγνώμη, συγγνώμη, συγγνώμη. Πάω να αλλάξω».

Ο Πάτρικ είχε κλείσει το πάνω μέρος ενός μπαρ στο οποίο πηγαίναμε. Δεν ήθελα να φτάσουμε πρώτοι, δεν ήμουν σίγουρη αν έπρεπε να καθίσω ή να σταθώ όρθια ενώ θα περίμενα τον κόσμο να έρθει, διερωτώμενη αν θα ερχόταν κάποιος, μετά νιώθοντας παράξενα εκ μέρους του ατόμου που θα είχε την ατυχία να φτάσει πρώτος. Ήξερα ότι η μητέρα μου δεν θα ήταν εκεί επειδή είπα στον Πάτρικ να μην την καλέσει.

Σαράντα τέσσερις άνθρωποι ήρθαν σε δυνάδες. Μετά την ηλικία των τριάντα, είναι πάντα ζυγοί οι αριθμοί. Ήταν Νοέμβρης και έκανε παγωνιά. Όλοι άργησαν να βγάλουν τα παλτά τους. Ήταν κυρίως φίλοι του Πάτρικ. Είχα χάσει επαφή με τους δικούς μου, από το σχολείο και το πανεπιστήμιο και από όλες τις δουλειές που είχα κάνει μέχρι τότε, καθώς ένας ένας άρχισαν να κάνουν παιδιά και εγώ δεν είχα, κι έτσι δεν υπήρχε τίποτα να συζητήσουμε. Στον δρόμο για το πάρτι, ο Πάτρικ είπε πως, αν κάποιος αρχίσει να μου λέει μια ιστορία για τα παιδιά του, ίσως θα μπορούσα να προσπαθήσω να κάνω ότι με ενδιαφέρει.

Στέκονταν τριγύρω και έπιναν νεγκρόνι –το 2017 ήταν η χρονιά του νεγκρόνι– και γελούσαν πολύ δυνατά και έβγαζαν αυτοσχέδιους λόγους, ένας ομιλητής έβγαине πιο μπροστά από κάθε παρέα σαν αντιπρόσωπος κάποιας ομάδας. Βρήκα μια τουαλέτα για ΑΜΕΑ και έκλαψα μέσα σε αυτή.

Η Ίνγκριντ μού είπε ότι *fragarane phobia* είναι ο φόβος για τα γενέθλια. Ήταν η αστεία πληροφορία που είχε το αυτοκόλλητο στις σερβιέτες, κάτι που λέει ότι σε αυτή τη φάση είναι η κύρια πηγή πνευματικής της διέγερσης, το μόνο ανάγνωσμα για το οποίο έχει χρόνο. Είπε, όταν έβγαλε λόγο, «Όλοι ξέρουμε ότι η Μάρθα είναι εκπληκτική ακροάτρια, ειδικά όταν μιλάει εκείνη». Ο Πάτρικ είχε γράψει σε κάρτες θέματα συζήτησης.

Δεν υπήρχε μια συγκεκριμένη στιγμή που να έγινε η σύζυγος που είμαι, παρόλο που, αν έπρεπε να διαλέξω μία, το ότι διέσχισα το δωμάτιο και ζήτησα από τον άντρα μου να μη διαβάσει όσα έλεγαν αυτές οι κάρτες σίγουρα θα ήταν υποψήφια.

Αν κάποιος παρατηρούσε τον γάμο μας, θα σκεφτόταν ότι δεν έκανα καμία προσπάθεια να είμαι μια καλή ή μια καλύτερη σύζυγος. Ή, βλέποντάς με εκείνη τη νύχτα, ότι πρέπει να είχα αποφασίσει να είμαι έτσι και ότι το είχα πετύχει ύστερα από χρόνια εντατικής προσπάθειας. Δεν θα μπορούσαν να καταλάβουν ότι, για το μεγαλύτερο μέρος της ενήλικης ζωής μου και σε όλο τον γάμο μου, προσπαθούσα να γίνω το αντίθετο από αυτό που είμαι.

Το επόμενο πρωί είπα στον Πάτρικ ότι λυπόμουν για όλα. Είχε φτιάξει καφέ και τον είχε πάρει στο σαλόνι, όμως δεν τον είχε ακουμπήσει όταν μπήκα στο δωμάτιο. Καθόταν στη μια άκρη του καναπέ. Κάθισα με τα πόδια οκλαδόν. Έτσι απέναντί του, η στάση μου φάνηκε παρακλητική, οπότε και κατέβασα το ένα πόδι στο πάτωμα.

«Δεν είμαι επίτηδες έτσι». Ανάγκασα τον εαυτό μου να τον ακουμπήσω. Ήταν η πρώτη φορά που τον άγγιζα συνειδητά εδώ και πέντε μήνες. «Πάτρικ, ειλικρινά, δεν το ελέγχω».

«Κι όμως, με κάποιον τρόπο καταφέρνεις να είσαι καλή με την αδερφή σου». Κατέβασε το χέρι μου και είπε ότι θα έβγαινε έξω για να αγοράσει εφημερίδα. Γύρισε ύστερα από πέντε ώρες.

Είμαι ακόμη σαράντα. Είναι το τέλος του χειμώνα, του 2018, δεν είναι πια η χρονιά του νεγκρόνι. Ο Πάτρικ έφυγε δύο μέρες μετά το πάρτι.

ΟΛΑ ΘΑ ΠΑΝΕ ΚΑΛΑ... 'Η ΚΑΙ ΟΧΙ

Όλα πονούσαν. Οι πατούσες μου, το στήθος μου, η καρδιά μου, τα πνευμόνια μου, το κρανίο μου, τα δάχτυλά μου, τα ζυγωματικά μου. Με πονούσε το να μιλάω, ν' αναπνέω, να κλαίω, να τρώω, να διαβάζω, ν' ακούω μουσική, να είμαι στο ίδιο δωμάτιο με άλλους ανθρώπους και να είμαι ο εαυτός μου.

Κάτι δεν πάει καλά με τη Μάρθα και αυτό κρατάει καιρό. Μια μικρή βόμβα έσκασε μέσα της στην εφηβεία και από τότε δεν ήταν ποτέ πια η ίδια. Έπειτα από αμέτρητους γιατρούς, ατελείωτες θεραπείες και κάθε λογής φάρμακα, ακόμη δεν ξέρει γιατί περνάει τις μέρες της μην μπορώντας να σηκωθεί από το κρεβάτι και γιατί επιμένει να απομακρύνει από τη ζωή της τους αγαπημένους της.

Τώρα έχει κλείσει τα σαράντα, εργάζεται και ξεκινά για ακόμα μία φορά από την αρχή. Ίσως τελικά αυτή η προσπάθεια οδηγήσει τη Μάρθα να γράψει ένα καλύτερο τέλος στην ιστορία της...

«Απίστευτα έξυπνο. Το λάτρεψα. Νομίζω ότι πρέπει να το διαβάσει κάθε γυναίκα και όλοι οι άντρες!»

Gillian Anderson, ηθοποιός

